

Ljungby-Horn, som till ryktet är vida namnkunnigt,
 bevarades här på Herregården: det var stort nästan som ett
 Oxhorn, till färgen mörkt, mot spetsen nästan trekantigt, så
 man skulle tro det vara ett Tartariskt Jämse-horn. Det var
 beslaget med förgylt silver och hade silverfötter att stå på,
 sådant som det i figuren utvilar. Silverslaget med
 arbetet, förgyllningen, ritningen med hundar och änglar som
 bläste i Kasaner, liknade ett människo-arbete, så att om
 trollen gjort detta horn, måste de hafva lärt professionen
 af någon Guldsmed. Den mening, som Herr Öfverst-Lojtnant
 Coyet hade om detta hornet, att det i forna tider varit en
 betryckare, synes aldralika. Historien derom är denna:
 vid år 1490. hade en fru Ulfstrand skolost bott på Ljungby gård
 hvilken hört, att i Maglesten (pag 400) mästadels hvar jul-natt
 skulle vara upptänd på pelare, och att då trollen dansade un-
 der stenen; ty anmodade hon om jul-aften sina betjenter,
 att om någon af dem ville rida till Maglesten, som ligger 3 ä
 4 börske i från gården, och der se hvad som skedd, ville hon
 förära honom en klädning och den bästa häst. En af stau-
 drängarne peler det, det stenen vara upphöjden på pelare;
 en stor hufvud upptänd, och under så väl som omkring
 stenen, trollen som drucko, dansade sprungo och voro helt
 lustiga: tvänne frau kommo till karlen, det ena med ett horn
 den andra med en pipa, och begärde, att han skulle göra
 besteed, det var Kärghoungens skål, och när han hade
 druckit skulle han pipa i båda ändarne på pipan, lika
 som han sett de andra göra för honom. Karlen tog hornet och
 pipan, då till honom på andra sidan kommer en pige, hvilken
 viskade, att han icke skulle dricka, men rida på det hända och
^{icke på} det torra, ty slår han hornet bakom sig, då häret straxt aflaps på
 länderna af hästen der han spelde, och rider öfver åkern till
 Ljungby gård. Frauen måste löpa utåt vägen, kommo derjore